

בס"ד, ערב ש"ק לסדר "ישחט להם" בהעלותך, תשפ"ה

"פרס המחמיר"

הם יצאו מהמקום ושטחו את טענותיהם כלפי הרב ומנכ"ל המשחטה:

- א. חוסר דרך ארץ של השוחט שלא השיב להם שלום (על זה מחלנו).
- ב. שוחט שאינו מברך.
- ג. השחיטה כשרה ללא ברכה, אבל הט"ז (יו"ד י"ט ס"ק א') כתב שיש לקנוס את השוחט עצמו שלא יאכל מהשחיטה (וגם יש להלקותו) והוא אמר שיאכל משחיתתו!
- ד. עבור ב' ג' – 20,000!

רב המשחטה צינן את התלהבותם, באומרו ששאלה אחת מתרצת את חברתה. הלכה היא: "שחט בהמות וחיות ועופות - ברכה אחת לכולן" (יו"ד ס"י י"ט סעיף ב'). השוחט בירך בתחילת השחיטה לפני שנכנסתם לכאן וגם היה יכול לשמוע ברכה מחבירו (שם, סעיף ג'. ובכך מיושבות שאלות בי-ג') ובכך מתורצת גם פליאתכם הראשונה: "צריך לזהר מלדבר בין ברכה לשחיטה בדבר שאינו מצרכי השחיטה ואם דיבר, צריך לברך פעם אחרת" (ובכך מיושבת השאלה הראשונה).

אכזבה? הם עמדו לצאת אחד הם שוחח עם כמה עובדים בעוד מודעת הפרס תלויה מולם. אחד מהם רץ למנכ"ל: "תפסתי אתכם, תשלום הפרס במזומן? זה נגד החוק – דינא דמלכותא דינא! והעובדים מתלוננים על "הלנת שכר" - הבטחתם כל ההידורים וכל החומרות!

המנכ"ל הודה: "תפסתי אותנו הפרס מגיע לך!"

הוא סירב לקבל את הפרס בטענת דינא דמלכותא דינא. ואמר: "כיון שיש לכם כסף מיותר אין לכם תואנה להלין שכר!"

"כל ההידורים והחומרות מי שיצליח למצוא 'חומרא' שלא הקפדנו עליה – יזכה בפרס בסך 10,000 ש"ח ב'מזומן ביד' על כל חומרא. התהליכים 'שקופים' מוזמנים לבקר בכל שעה!

טובי הלמדנים ביקרו בבית המטבחים, בכניסה לחדר השחיטה – לא היתה מזוזה! הרב הסביר שנחלקו אחרונים האם לקבוע מזוזה במקום שאינו ממש 'מקום המטונף' ומאידך אינו "דירת כבוד". בדרך כלל כשיש ספק בחיוב מזוזה, קובעים ללא ברכה, אבל במקום בו עצם הנחת המזוזה הינה ספק בזיון למזוזה עצמה, לא קובעים מזוזה (עייין אוצר הלכות - מזוזה עמ' מ"ד ועוד) – לא זכיתם בפרס!

עמדת השוחט. הם בירכו אותו לשלום, והלה שחט - ללא ברכה!

הם הבליגו מחוסר דרך הארץ של השוחט שלא קיים: "ומשיב שלום לכל אדם" (משנה ברכות פ"ב משנה א'), אולם על השחיטה ללא ברכה הם התפלאו. הלכה היא: "השוחט צריך שיברך קודם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה" (יו"ד י"ט א')

הם ידעו את האמור בהלכות ארץ ישראל (אלדד הדני, והו"ד בראש בתחילת פ"ק בחולין): "שכח ולא בירך שחיטתו פסולה"¹. ואף שהרא"ש כתב עליו שאלו "חומרות מדעות" ולהלכה נפסק ששחיטתו כשרה (שו"ע יו"ד י"ט סעיף א' ועיי"ש בט"ז) אבל לכתחילה שיש לברך - "10,000 שלנו"

כשהשוחט התיישב לנוח שאל אותו אחד מהמבקרים: "האם אתה אוכל משחיתתך? הוא השיב ללא היסוס: "ודאי, וכי יעלה על הדעת שאאכיל אחרים דבר שאינני אוכל בעצמי?"

¹ ולכן מעכבות, וע"ע ארץ צבי ח"א כ"ז, נהרות איתן ח"ב סימן ר').

¹ רבים דנו והלא ברכות לא מעכבות? ועייין הר צבי יו"ד סימן ב' שנקט ששחיטתו שברכות מה"ת